

[Steen.]

tænker paa, at Staten paa forskellig Maade griber ind i det danske Erhvervslivs Forhold med en Række regulerende Bestemmelser, som begrænser Erhvervslivets Dispositions- og Handlefrihed, ja, saa falder det mig ikke ind at benægte, at saa sker der et og andet, som befordrer en Udvikling i den Retning.

Vi har her i Landet faaet en Sukkerordning, ifølge hvilken Staten bestemmer Produktionens Omfang, Staten bestemmer Produktprisen, Staten bestemmer, hvilket Udbytte den Virksomhed, som fremstiller Færdigvaren, maa give. Men det er vi jo enige om. Jeg har nok i min Erindring, at Venstre var et Aar længere end de tre andre Partier, der i denne Forbindelse er Tale om, om at komme til Forstaaelse af, at Forholdene havde gjort en saadan Ordning for Danmarks Vedkommende ønskelig, men det har kun historisk Interesse i Dag. Til Gennemførelsen af den Ordning, under hvilken vi paa dette Omraade lever, har det ærede Medlem og hans Parti medvirket, og naar Talen falder paa disse Ting i de Ægne af Landet, hvor denne Ordning særlig kommer Befolkningen til gode, ja, da, maa jeg sige, er det mit Indtryk, at Venstres ærede Talere holder sig tilbage, naar det drejer sig om at tilegne sig deres Del af Æren for, hvad der her er tilvejebragt. Vi har faaet en Ordning med Hensyn til Kartoffelmelsproduktionen i Danmark efter ganske det samme System, efter ganske det samme Princip.

Men er Forholdet da dette, at det ærede Medlem har sagt: Ja, ja, det er vi ganske vist gaaet med til, og enhver kan jo fejle, men nu maa det altsaa være forbi, nu vil vi ikke mere? Nej, saadan har jeg ærlig talt ikke opfattet Situationen, og saadan kan den ikke efter alt foreliggende opfattes. Nej, det ærede Medlem og hans Parti staar som Medforslagsstillere til, at vi for Fremtiden her i Danmark burde have en Smørordning bygget over den Tanke, over det Princip, at det er Statsmagten, der sikrer dette betydningsfulde Produkts Pris baade for den Del af Smørret, der er Afsetningsmuligheder for paa Hjemmemarkedet, og den Del, der maa eksporteres. Det ærede Medlem og hans Parti kræver ligeledes statsgaranterede Kødpriser, og saadan kunde jeg fortsætte paa en Række Omraader. Maa jeg spørge: Hvad gemmer sig i det Slagord, der indeholder Kravet om, at Landbrugserhvervet ved Statsforanstaltninger skal gøres rentabelt, andet end et omfattende Krav om, at Staten fortsat skal gribe

ind, regulerende, ordnende i Erhvervslivets Forhold? Men naar dette er det faktiske Forhold, at Venstre og Konservativt i de forløbne Aar paa det voldsomste har bebredt os, at vi ikke stærkt nok og ikke omfattende nok fra Statsmagtens Side greb ind i Erhvervsforholdene, turde vi saa ikke bede os fritaget for, at man samtidig altid vil mistænkeliggøre os for, at det er os, der saadan lumskeligt gaar og lister Staten ind alle Vegne, og at det er os, Erhvervslivet skal tage sig i Agt for, thi Erhvervslivet trives bedst i Frihed, og Frihedens Værner og Vogter er Venstre.

Man kan stille mange Krav til en Regering, og man kan stille mange Krav til Statsmagten, og jeg bebrejder ikke, man gør det, men der er to Krav, man forstandigvis ikke samtidig kan stille, og det er, at Statsmagten skal sørge for at gøre Erhvervslivet rentabelt og saa samtidig holde sine Fingre fra Erhvervslivet, for at det i Frihed kan trives og udfolde sig. De to Ting lader sig ikke forene, og jeg henstiller alvorligt til det ærede Medlem, at han til Lettelse af Forhandlingerne mellem os i den kommende Tid vilde prøve mere enkelt og klart, end det nogen Sinde hidtil er sket, at klare maaske først for sig selv, senere for os andre, hvilke af de to Linier det egentlig er, vi kan vente at møde ham paa.

Saa siger det ærede Medlem i sin Tale i Gaar i Fortsættelse heraf, at under Valgkampen stod de radikale Kandidater Landet over og udtalte deres dybe Beklagelse af, at Forholdene stadig var saaledes, at de nødvendiggjorde Statsindgreb og Restriktioner paa forskellig Maade — og dette var jo navnlig set i Forbindelse med Valuta-centralen og dens Virksomhed. Jeg kan forsikre det ærede Medlem, at den Beklagelse var alvorlig ment. Ingen kan oprigtigere end vi beklage, at Forholdene i Verden er, som de er, efter vor Mening saa overordentlig uforstandige, hvad Handels- og Omsætningsforhold angaar; men man kan beklage det saa dybt, man vil — det berettiger jo ikke til, at man lukker Øjnene for den Kendsgerning, man staar over for, lukker Øjnene for det, der er Sandheden. Vi vil indrette os saaledes, som Forholdenes Natur byder os det, saa længe det er nødvendigt og heller ikke længere. Men efter vor Opfattelse er det altsaa nødvendigt for den nærmest kommende Tid. Hvor kort eller hvor længe, derom tør jeg ikke spaa, men de Tanker, vi gør os herom, vil det ikke være muligt for mig at udtrykke bedre end ved at henvise til og give min Tilslutning til, hvad en paa disse Omraader saa